

Книгата на Даниил — Шестдесет и първа

Разкриване на пророческата тъкан: разбиране на виденията на Даниил, завета и времето на запечатването в последните дни

Jeff Pippenger

2024-01-25

В девета глава Гавриил дойде при Даниил, за да му даде проникателност и разум относно двете видения, които бяха представени в осма глава.

И той ме осведоми, и говори с мене, и каза: Данииле, сега излязох, за да ти дам мъдрост и разумение. В началото на твоите молби излезе заповедта, и аз дойдох да ти явя това; защото ти си много възлюбен; затова разбери това слово и вникни във видението.
Даниил 9:22, 23.

За да има Даниил „разумението“, от което се нуждаеше, Гавриил му каза да разбере и „делото“, и „видението“. „Делото“ беше видението за потъпкването на светилището и войнството, а „видението“ беше видението за явяването на 22 октомври 1844 година. Сестра Уайт също подчертава тези две видения, когато ни известява, че Даниил се стремеше да разбере връзката между седемдесетгодишния плен и двете хиляди и триста години. Седемдесетте години са онова, което Гавриил определи като „делото“, а „видението“ бяха двете хиляди и триста години. Даниил представя „мъдрите“ от последните дни, когато Гавриил дава тълкуванието на двете хиляди и триста години. „Мъдрите“ разпознават и „делото“, и „видението“ в тълкуванието на Гавриил; нечестивите не разбират. Милеритите разбираха „делото“ и „видението“, но само по ограничен начин.

Четиристотин и деветдесетте години на изпитателно време бяха период, основан върху четиристотин и деветдесет години на бунт против завета на „седемте времена“, представен в Левит двадесет и пета и двадесет и шеста глава. Седемдесетгодишният плен беше сборът от всички години, през които на земята не беше позволено да се наслаждава на своята почивка.

Седмицата, през която Христос утвърди завета с мнозина, беше илюстрация на спора на Неговия завет, както е представен от два периода по хиляда двеста и шестдесет дни. Тази пророческа седмица беше разделена от кръста, който е образ на Божия печат.

„Какъв е печатът на живия Бог, който се поставя на челата на Неговия народ? Той е белег, който ангелите, а не човешките очи, могат да разчетат; защото ангелът-погубител трябва да види този белег на изкуплението. Разумният ум е видял знака на кръста от Голгота върху осиновените от Господа синове и дъщери. Грехът на престъпването на Божия закон е отнет. Те са облечени в сватбената премяна и са послушни и верни на всички Божии заповеди.“ Manuscript Releases, volume 21, 52.

Тази седмица предобразяваше два периода от по хиляда двеста и шестдесет години, разделени при неделния закон от 538 г. (белега на звяра), през които езичеството, а след това папството потъпкваха светилището и множеството. В продължение на хиляда двеста и

шестдесет дни Христос даваше Своето свидетелство, а после още хиляда двеста и шестдесет дни Христос даваше същото свидетелство чрез Своите ученици. В продължение на хиляда двеста и шестдесет години Сатана даваше своето свидетелство чрез езичеството, а после още хиляда двеста и шестдесет години Сатана даваше своето свидетелство чрез папството.

Заветът, който поради непокорството на древния Израил се превърна в Божия „раздор“, беше заветът от двадесет и пета глава на Левит, който очертаваше почивката на земята и юбилея, който трябваше да се празнува всяка четиридесет и девета година.

И Господ говори на Моисея в Синайската планина, казвайки: Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, тогава земята да пази събота на Господа. Шест години да сееш нивата си и шест години да подрязваш лозето си и да събираш плода му; а на седмата година да има за земята събота на пълна почивка, събота на Господа: нивата си да не сееш и лозето си да не подрязваш. Онова, което поникне само от жътвата ти, да не пожънеш, нито да събереш гроздето от необрязаната си лоза; защото това е година на почивка за земята. И съботният плод на земята ще бъде за храна на вас: за теб и за слугата ти, и за слугинята ти, и за наемника ти, и за пришълеца, който се заселва при теб; и за добитъка ти, и за зверовете, които са в земята ти, целият ѝ плод ще бъде за храна. И да си изброиш седем съботи от години, седем пъти по седем години; и времето на седемте съботи от години ще ти бъде четиридесет и девет години. Тогава да накараш юбилейната тръба да затръбни на десетия ден от седмия месец; в Деня на умилюванието да затръбите с тръбата по цялата си земя. И да осветите петдесетата година, и да прогласите свобода по цялата земя на всичките ѝ жители: тя ще бъде юбилей за вас; и всеки от вас да се върне във владението си, и всеки да се върне в семейството си. Юбилей да ви бъде тази петдесета година: да не сеете, нито да жънете онова, което пониква само в нея, нито да берете гроздето от необрязаната ѝ лоза. Защото това е юбилей; той да ви бъде свят: от полето да ядете произведението му. В тази юбилейна година всеки от вас да се върне във владението си. Левит 25:1–13.

Първият период от пророчеството за две хиляди и триста години, както и седмицата, през която Христос потвърди завета, и четиристотин и деветдесетте години, е пряко свързан със „седемте времена“ от Левит, глави двадесет и пет и двадесет и шест.

И тъй, знай и разбери, че от издаването на заповедта за възстановяване и за съграждане на Ерусалим до Месията, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; площадът ще бъде построен отново, и стената, дори в смутни времена. Даниил 9:2.

Шестдесет и девет седмици, започващи през 457 г. пр. Хр., ви довеждат до кръщението на Христос и до началото на седмицата, в която Той потвърди завета — завета на Божия „спор“. Но имаше една седмица от седмици (четиридесет и девет години), която бе отделена от шестдесет и деветте седмици чрез израза „седем седмици и шестдесет и две седмици“. Започвайки от 457 г. пр. Хр., трябваше да има четиридесет и девет години — ясно указание към завета в двадесет и пета глава на Левит и към празнуването на юбилея. Тези четиридесет и девет години бяха не само символ на юбилейните цикли, но и на

Петдесетница, която е петдесетият ден, следващ четиридесет и деветте дни на празника на седмиците.

Първите четиридесет и девет години от две хиляди и тристате години, четиристотин и деветдесетте години и седмицата, през която заветът беше потвърден, всички са пряко свързани с две хиляди петстотин и двадесетте години, представени като „седем времена“ в Левит двадесет и шеста глава. Всеки елемент от пророчеството за две хиляди и тристате години е пряко свързан със „седемте времена“, които адвентизмът остави настрана и отхвърли през 1863 година. „Седемте времена“ са символ на юбилейния завет и поради тази причина следва също да се отбележи, че когато две хиляди и тристате години приключиха на 22 октомври 1844 година, тогава и две хиляди петстотин и двадесетте години приключиха именно в същия този ден, защото Моисей записа в двадесет и пета глава на Левит:

И да си изброиш седем съботи от години, седем пъти по седем години; и времето на седемте съботи от години да ти бъде четиридесет и девет години. Тогава да заповядаш да затръби юбилейната тръба на десетия ден от седмия месец; в Деня на умиловитието да накарате тръбата да звучи по цялата ви земя. Левит 25:8, 9.

Всеки пророчески период в рамките на двадесет и трите стотин години е пряко свързан със „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, включително и денят, в който и двата пророчески периода приключиха. Първите четиридесет и девет години обозначаваха делото на възстановяване и обновяване на Ерусалим, което щеше да бъде завършено, когато Божият народ излезе от Вавилон. Храмът беше завършен преди третия указ, както и милеристкият храм беше завършен, преди да дойде третият ангел. Но след 457 г. пр. Хр. „площадът“ все още трябваше „да се съгради отново, и стената, дори в размирни времена“. Като Алфа и Омега, Исус винаги онагледява края на нещо с началото на нещо и след 22 октомври 1844 г. милеристите трябваше да завършат „площадът“ и „стената“ „в размирни времена“.

Сестра Уайт определя буквалната защитна стена около Ерусалим като символ на Божия закон, и непосредствено след 22 октомври 1844 г. верните бяха въведени в небесното святилище и разпознаха Божия закон (стената). За да разпознаят Божия закон, включително съботата, милеритите бяха върнати към завета на древния Израил. Възстановяването на буквалната „улица“ е възстановяването, което бе духовно осъществено, когато милеритите се върнаха към Йеремиевите „стари пътеки“. „Размирните времена“, които трябваше да съпътстват периода, в който стената и улицата бяха установени, трябваше да се изпълнят след 1844 г., и Гражданската война, която тогава приближаваше и скоро започна в същата тази история, представляваше онези размирни времена.

Ако бяха останали верни, щяха да достигнат символичната петдесета година на юбилея (когато робите се освобождават), която беше представена и от петдесетия ден на Петдесетница (когато вестта за освобождение отива по целия свят). Но след 1844 г. мнозина се противопоставиха на светлината за съботата, а през 1863 г. отхвърлиха и вестта на

Моисей („седемте времена“), която им беше предадена чрез Илия (Уилям Милър). С други думи, те се отвърнаха от „пътя“ (древните пътеки), който трябваше да възстановят и по който да ходят.

Исус винаги илюстрира края чрез началото, и когато притчата за десетте девици се повтори в последните дни, делото по възстановяването на Ерусалим отново трябва да бъде извършено. „Площадът и стената“ ще бъдат съградени в „смутни времена“. Ние сега навлизаме в тези смутни времена. 22 октомври 1844 г. е предобраз на скоро идващия неделен закон; следователно, когато настъпи „часът на голямото земетресение“ от Откровение 11, площадът и стената ще бъдат съградени в смутни времена. Сега ще определим тези смутни времена като „разгневяването на народите“, породено от ескалиращата война на исляма.

Докато обясняваше онова, което преди това бе написано относно „време на скръб“, тя даде обяснение, което е записано в книгата „Ранни писания“.

„1. На страница 33 е дадено следното: „Видях, че святата събота е и ще бъде разделителната стена между истинския Израил Божий и невярващите; и че съботата е великият въпрос, който ще съедини сърцата на скъпите Божии, чакащи светии. Видях, че Бог има чедра, които не виждат и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината върху нея. И в началото на времето на скръбта ние се изпълнихме със Светия Дух, когато излязохме и прогласихме съботата по-пълно.““

„Това видение бе дадено през 1847 г., когато имаше съвсем малко от адвентните братя, които пазеха съботата, а и от тях малцина считаха, че нейното пазене е от достатъчна важност, за да прокара разграничителна линия между Божия народ и невярващите. Сега започва да се вижда изпълнението на това видение. „Началото на онова време на скръб“, споменато тук, не се отнася за времето, когато язвите ще започнат да се изливат, а за кратък период непосредствено преди те да бъдат излети, докато Христос е в светилището. В онова време, докато делото на спасението приключва, скръб ще идва върху земята и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, така че да не възпрепятстват делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния вик на третия ангел и да приготви светиите да устоят в периода, когато седемте последни язви ще бъдат излети.“ Ранни писания, 85.

Има един „кратък период от време“, който предшества края на благодатното време, когато „народите ще се разгневят, но ще бъдат възпирани“. В същото време настъпва „късният дъжд“. „Разгневяването на народите“ е символ, който е посочен в единадесетата глава на Откровение.

И народите се разгневиха, и дойде Твоят гняв, и времето да бъдат съдени мъртвите, и да дадеш наградата на Твоите слуги, пророците, и на светиите, и на онези, които се боят от Твоето име, малки и големи; и да погубиш ония, които погубват земята. Откровение 11:18.

Сестра Уайт коментира този стих.

„Видях, че гневът на народите, Божият гняв и времето за съдене на мъртвите бяха отделни и различни, следващи едно след друго; също така, че Михаил още не се бе изправил и че времето на скръб, каквато никога не е имало, още не бе започнало. Народите сега се разгневяват; но когато нашият Първосвещеник завърши делото Си в светилището, Той ще се изправи, ще облече одеждите на възмездие и тогава ще бъдат излети седемте последни язви.

„Видях, че четирите ангела ще задържат четирите ветрове, докато делото на Исус бъде завършено в светилището, и тогава ще дойдат седемте последни язви.“ Early Writings, 36.

„Разгневяването на народите“ настъпва непосредствено преди да приключи благодатното време, защото след него идва „гневът на Бога“. „Гневът на Бога“ настъпва, когато благодатното време приключи, а „времето да бъдат съдени мъртвите“ се отнася до съд, който се извършва по време на милениума, и не се отнася до съда над мъртвите, започнал през 1844 г.

И видях ангел да слиза от небето, който имаше ключа на бездната и голяма верига в ръката си. И той хвана змея, оная старовременна змия, която е дяволът и сатана, и го върза за хиляда години; и го хвърли в бездната, и го заключи, и постави печат върху него, за да не мами вече народите, докле се изпълнят хилядата години; а след това той трябва да бъде пуснат за малко време. И видях престоли; и седнаха на тях, и им бе даден съд. И видях душите на онези, които бяха обезглавени заради свидетелството за Исус и заради Божието слово, и които не се бяха поклонили на звяра, нито на образа му, и не бяха приели белега му на челата си или на ръцете си; и те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Откровение 20:1–4.

Съдът, който е „даден на“ светиите, показва, че те ще произнесат присъда над нечестивите през хилядолетието, а не че самите те биват съдени.

„През хилядата години между първото и второто възкресение се извършва съдът над нечестивите. Апостол Павел посочва този съд като събитие, което следва второто пришествие. „Не съдете нищо преди времето, докле не дойде Господ, Който и ще изнесе на светлина скритите неща на тъмнината, и ще открие намеренията на сърцата.“ 1 Коринтяни 4:5. Даниил заявява, че когато дойде Стариият по дни, „съдът бе предаден на светиите на Всевишния“. Даниил 7:22. В това време праведните царуват като царе и свещеници на Бога. Йоан казва в Откровението: „И видях престоли; и седнаха на тях, и даде им се съд.“ „Те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години.“ Откровение 20:4, 6. Именно в това време, както е предсказал Павел, „светиите ще съдят света“. 1 Коринтяни 6:2. В единение с Христос те съдят нечестивите, като съпоставят делата им със законовата книга — Библията, и решават всеки случай според делата, извършени в тялото. Тогава се определя делът на страданието, което нечестивите трябва да понесат, според делата им; и това се записва срещу имената им в книгата на смъртта.“

„Сатана също и злите ангели са съдени от Христос и Неговия народ. Павел казва: „Не знаете ли, че ние ще съдим ангели?“ Стих 3. А Юда заявява, че „ангелите, които не опазиха първоначалното си състояние, а напуснаха своето обиталище, Той е запазил във вечни окови под мрак за съда на великия ден.“ Юда 6.

„В края на хилядата години ще се извърши второто възкресение. Тогава нечестивите ще бъдат възкресени от мъртвите и ще се явят пред Бога за изпълнението на „написания съд“. Така откровителят, след като описва възкресението на праведните, казва: „А останалите от мъртвите не оживяха, докле се свършат хилядата години.“ Откровение 20:5. А Исаия заявява относно нечестивите: „И ще бъдат събрани, както се събират пленници в ров, и ще бъдат затворени в тъмница, и след много дни ще бъдат посетени.“ Исаия 24:22.“ Великата борба, 660, 661.

Следователно е ясно, че „разгневяването на народите“ се отнася до „смутните времена“, които идват върху света преди да приключи благодатното време, и че когато „народите се разгневяват“, те същевременно биват „удържани под контрол“.

„Видях, че гневът на народите, Божият гняв и времето да бъдат съдени мъртвите бяха отделни и различни, следващи едно след друго.“ Early Writings, 36.

Във времето, когато „народите се разгневяват“, започва да се излива късният дъжд.

„В онова време, когато делото на спасението приключва, върху земята ще идва бедствие и народите ще се разгневят, но ще бъдат възпирани, за да не възпрепятстват делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния глас на третия ангел и да подготви светиите да устоят през времето, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Early Writings, 85.

Настъпва момент, когато „народите се разгневяват“, но същевременно биват „възпирани“. Именно тогава Христос установява Своето славно царство, защото Той установява Своето царство през времето на късния дъжд.

„Късният дъжд идва върху онези, които са чисти — тогава всички ще го приемат, както и по-рано.“

„Когато четирите ангела пуснат, Христос ще установи Своето царство. Никой не получава късния дъжд, освен онези, които вършат всичко, което могат.“ Spalding and Magan, 3.

Двата предходни пасажа от Early Writings посочват, че когато народите се разгневяват и същевременно са „държани в задръжка“, четирите ангела възпират четирите ветрове. Следователно разгневяването на народите е представено като „четирите ветрове“. Тя също отбелязва, че по времето, когато четирите ангела държат разгневените народи в задръжка, ще дойде късният дъжд. Периодът от време, който започва, когато дойде късният дъжд, което е и времето, когато народите се разгневяват, но са държани в задръжка, продължава, докато Михаил се изправи и човешкото време на благодатта приключи. Този период от

време е периодът, когато спасението се затваря, и следователно представлява последното дело на Христос в Пресвятото място, което е определено като периода от време, когато Той или заличава греховете на хората, или имената им от съдебните книги. Този период от време, когато ангелите държат четирите ветрове, е времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Ислямът на третото горко е силата, която „разгневява народите“, и третото горко настъпи на 11 септември 2001 г., но Ислямът незабавно беше „удържан“. „Източният вятър“ е символ на Исляма, а Исая определя „източния вятър“ като „бурния вятър“, който Бог „удържа“ (възпира). Войната на Исляма многократно е представяна като жена в родилни болки, защото това е ескалираща война, започнала на 11 септември 2001 г., когато могъщият ангел от Откровение осемнадесета слезе, както бе отбелязано чрез събарянето на великите сгради на Ню Йорк.

„Откъде идва думата, че съм заявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Аз съм казвала, когато гледах как там се издигат огромните сгради, етаж след етаж: „Какви страшни сцени ще настъпят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това какво предстои на Ню Йорк, освен че зная, че един ден великите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От дадената ми светлина зная, че в света има разрушение. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще настъпят сцени, чиято страшност не можем да си представим.“ Review and Herald, 5 юли 1906 г.

На схемите от 1843 и 1850 година ислямът е представен като „бойни коне“. В девета глава на Откровение, където е изложен ислямът на първото и второто Горко, характерът на исляма е обозначен чрез името на царя на исляма.

И имаха над себе си цар, ангела на бездната, чието име на еврейски е Авадон, а на гръцки името му е Аполион. Откровение 9:11.

Стихът, който е глава ДЕВЕТА, и стих ЕДИНАДЕСЕТИ, пророчески посочва, че независимо дали е представен в Стария Завет (еврейския) или в Новия Завет (гръцкия), характерът на исляма е Авадон или Аполион. И двете имена означават „разрушение и смърт“.

„Ангелите задържат четирите ветрове, представени като разярен кон, стремящ се да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разорение и смърт по пътя си.“ Manuscript Releases, том 20, 217.

Четирите ветрове са разяреният кон на библейското пророчество, който се стреми да се изтръгне. Една от пророческите характеристики на разярения кон е, че той е възпиран, но се стреми да се изтръгне и да донесе „разрушение и смърт“ върху цялата земя.

Ще продължим да разглеждаме тези теми в следващата статия.

„О, ако Божият народ имаше чувство за надвисналото унищожение на хиляди градове, които сега са почти изцяло предадени на идолопоклонство! Но мнозина от онези, които би трябвало да прогласяват истината, обвиняват и осъждат своите братя. Когато обръщащата сила на Бога дойде върху умовете, ще настъпи решителна промяна. Хората няма да имат никакво влечение да критикуват и рушат. Те няма да застават в положение, което пречи на светлината да сияе към света. Тяхната критика, техните обвинения ще престанат. Силите на врага се събират за битка. Пред нас стоят сурови борби. Сплотете се, мои братя и сестри, сплотете се. Свържете се с Христос. „Не казвайте: Съюз! за всичко онова, за което този народ казва: Съюз! и от което се бои той, от него не се бойте, нито се страхувайте. Господа на Силите — Него осветете; Той да бъде вашият страх и Той да бъде вашият ужас. И Той ще бъде за светилище; но и за камък за препъване и за канара на съблазън и за двата Израилеви дома, за примка и за примамка на йерусалимските жители. И мнозина между тях ще се препънат и ще паднат, ще се разбият, ще бъдат уловени в примка и ще бъдат хванати.“

„Светът е театър. Действащите лица — неговите обитатели — се приготвят да изиграят своята роля в последната велика драма. Бог е изгубен от поглед. Сред големите маси на човечеството няма единство, освен когато хората се съюзяват, за да осъществят своите себични цели. Бог наблюдава. Неговите намерения по отношение на Неговите бунтовни поданици ще се изпълнят. Светът не е предаден в ръцете на хората, макар Бог да допуска силите на объркването и безредието да господстват за известно време. Сила отдолу действа, за да доведе до последните велики сцени в драмата — Сатана, явяващ се като Христос и действащ с всяка измамливост на неправдата между онези, които се обвързват помежду си в тайни общества. Онези, които се поддават на страстта към сдружаване, осъществяват планове на врага. Причината ще бъде последвана от следствието.“

„Престъплението почти е достигнало своя предел. Объркване изпълва света и скоро велик ужас ще дойде върху човеците. Краят е съвсем близо. Ние, които познаваме истината, трябва да се приготвяме за онова, което скоро ще се стовари върху света като поразяваща изненада.“ Review and Herald, 10 септември 1903 г.